

ויל.

ה'ר"ד י"ג קד"ר ל"ג - ח"ב/26

התקיימה ביום ד', כ"ב בשבט ת"ל ג' - 10.3.55, בשעה 08.35.

- נוכחיו:**
- א. הרב - ה"ר ד"ר
 - ב. א"י
 - ג. איכילוב
 - ד. אלטמן
 - ה. ברי-יורה
 - ו. בדרביה
 - ז. ורהפטיג
 - ח. סלמן
 - ט. שפירא
 - י. שרי

- בעדרו:**
- א. חזניה
 - ב. בטחובי
 - ג. כדר
 - ד. הררי
 - ה. חת
 - ו. טובי
 - ז. כסה
 - ח. לוז
 - ט. קליגוב
 - י. רובין
 - יא. שרון
 - יב. תבורי

- סוזמנים:**
- א. רזון - הר המצופים
 - ב. ירון - המטבח ליועץ המטפס
 - ג. גוטבלט - יועץ מטפס למסדר החקלאות
 - ד. גלס - סניף המטפס

- ה. ברי-יורה - יועץ מטפס למסדר העבודה
- ו. קדמן - המפטרופוס הכללי

- סדר-היום:**
1. חוק למיקון פקודת טיפוס הרגל.
 2. חוק למיקון פקודת החברות.
 3. סדר עבודת הוועדה מטרת הפסח.
 4. חוק המועדלים להתיבות חקלאיות.

בני כמותת ה"ל יבה.

ה"ר ס. אונג:

1. חוק למיקון פקודת טיפוס הרגל.
2. חוק למיקון פקודת החברות.

ה' גלס:

ה' קדמן - המפטרופוס הכללי - מוכן לננות על ימלות הכל העניינים הנוגעים לחוקים אלה. בני סבין הבייבה הקודמת הוצעו ברבע אלטרנטיבות: האלטרנטיבה הראשונה היתה להחזיר את תקופת בית הוועדה החדשה מולא לבטל את המטפסיות בטבות. האלטרנטיבה השנייה היתה לסייג את הצעת הוועדה במין המטפסיות יוגבל ל-150 ל"ל לחודש לפני שנה חדשים. האלטרנטיבה השלישית היתה להפריץ את תקופת לטובה אחת. האלטרנטיבה הרביעית היתה לבטל את תקופת שנה החדשים לגמרי, תוך כדי יפירת המטפסיות על 900 ל"ל.

ה' קדמנו:

במעט מאוד מקרים מגיע הפיגור לסטה
חדשים. היה, למשל, מקרה שכיח **ר' נסנו**
והפועלים לא פוטר, דבר הנספך זמן רב. עד כמה שידוע לי הסגמה **הקטורה**
בהגנת זכויות העובדים אינה להגדיל את הזמן את הסכום, ולא את
סוגי הזכויות, כמו השתתפות המעביד במס לקו"ח, פיצויים במקרה חופש וכו'.
זה גם בותן יותר. זוהי הסגמה גם באנגליה. הסכום שנקבע באנגליה הוא
200 לירות שטרלינג. באמריקה הסכום הוא 600 דולר. (ד. בר-רב-האי: האם
לא נכלל בזה פיצויים הקשורים בפיטוריים, כי העובד גם מפסיד את מקום
עבודתו). זה לא נכלל. הפיצויים במקרה של תאונה או ללא הגבלה.

ה' בר-ניב:

המיקונים האלה, שמסרדנו יזום אותם, אינם
באים לפתור את בעיית הגנת העובד. **אנחנו**
מכינים עכשיו חוק סקיף בל כלולה הגנת העובד. החוק הזה יבצע גם בהלנת
שכר בזמן העבודה, ולא רק בשעת פסיית-רגל. יובח חוק מקף בענין זה.
בינתיים התעורר צורך דחוף במיקון הזה, עד עתה נסטר הסכום של 50 ל"י
כגבול, והדבר לא תוקן מפני שלא היה צורך בו, כגלל הקוניונקטורה
הכלכלית. עכשיו התעוררה השאלה. החוק הזה בא לפתור את הבעיה הזאת **בש**.

הוא נכון לקבל את ההצעה שיהיה גבול
כפול: 150 ל"י לחודש ו-900 ל"י בסך הכל. במקרה זה יהיה זה צורך להגביל
זאת, כי אם נותנים למישהו זכות קדימה, נותנים אותה על חשבון מישהו
אחר, אשר גם לו מגיע כסף. עד גבול מסויים אנחנו חייבים להגן על
העובד מבחינה טראיטלית. אם שכרו של העובד הוא מעבר לגבול הזה -
אין אנחנו חייבים לעשות זאת. יש בכך תשובה גם לאלה שהציעו להסגיר
זאת ללא הגבלת העובד.

לעומת זאת נראה לנו מאוד בלתי רצוי
להטריך את התקופה לשנה. במציאות אין מקרים שעובד מחכה לסכרו במשך שנה
שלימה. אנחנו גם איננו רוצים להכביט את האלמנט הזה לחוק. הפועלים
צריכים לבקש באמצעים במקרה של פיגור כזה.

אין טעם שלא להגביל כלל את התקופה. גם
איבוד הפועלים צריך לדעת כי יש תקופה מסוימת בה הוא מוגן, ולאחריה
עליו לבקש באמצעים המקובלים.

י. בר-יהודה:

במקום שכתוב בחוק "ו' ג'ס אור סלריס",
הוא אמנם מבחינת הנוסח להוסיף: "הכוללים
גם את סכומי הפיצויים"? ישנם מקרים אחדים עובד במפעל 15 שנה, ומגיעים
לו פיצויים ל-15 חדשי מסכורת.

ה' בר-ניב:

בכל הירצות כשמסתכלים בפיצויים שתעוררות
בעיות מאוד עמוקות וטורפכות. שתעוררת,
למשל, השאלה אם הפיצויים באים בעזרה אחת עם השכר או לאו. בהרבה ארצות
נותנים זכות עדיפות ואחרים כי שכר-העבודה קודם לפיצויי פיטוריים ולזכויות
אחרות. הבעיה הזאת אינה ניתנת לפתרון דרך אגב. היא מחייבת הסדר.

י. שפירא:

עלינו לבטל לבעיה הזאת לא רק מבחינת
הרצוי להבטחת שכח של פועלים. על המחוקק
לדאוג להבטחת יאירת קרנות, להבטחת החובה שלא לפגור בתשלום שכר העבודה
וכדומה. אבל בחוק זה עלינו לראות את הבעיה במסגרת המצב הקיים, ובמצב
הקיים אני חושב שאנחנו עושים דבר שאינו נכון, על-דדי כך שאנחנו רוצים
להגביל את הסכום הזה לפועל. הקרדיט של עסק ושל מפעל בנוי על האקטיב
והפסיב שלו. וככל שהעסק יותר משועבד, הקרדיט שלו יורד. אנחנו רוצים
בחוק זה ליצור מסכנתא ראשונה על העסק, ובמידה גדולה. הויכוח אינו
על הסכום הרצוי. על-יד הגדלת הסכום אנחנו מגבילים את יכולתו של המפעל
לקבל אשראי. ומכיון שמאג האשראי במדף ירוד מאוד גם בלאו הכי, אסור לנו
להפריז ביצירת מסכנתא כזאת. באין הבטחה על-ידי חוק ששכר העבודה לא
יינתן בפיגור, על-ידי הכנסת הדבר הזה לחוק זה בלבד, אנחנו מביאים לפועל

רל.

ועדת החוקה, חוק ד' תש"ג

18.3.53

חוק להיקרון פקודת מסי-ההגבל
חוק להיקרון פקודת הטבות.

י. הפירוט:

טובה קטנה ביחס, ורעה גדולה למק. אצל בעד הגבלת הזמן לשיטת חדשים, אצל אבי טוען כי זה שנוף לכל פרופורציה להעלות את הסכום ל-900 ל"י, ואבי מציג להעמיד את המסכמים על 600 ל"י.

י. בר-יהודה:

טוב מאוד שמכילים חוק בענין זה. אבל טחנות החוקים יחזיקו למש עד כדי כך ענין אנונימי יכולים שלם לתת מפרעות בצורת תיקוני-ביניים.

החוק הזה הוא חוק של המנדט הגרמני, והוא חוק גורמני ביודעיה ובתיאבון. בכל זאת, חוק זה נמצאת הגטות זכויות העובדים במקום הראשון, יחד עם הגטות המסיים למסלה. ולגבי עסק, לגבי שכר-דירה, קובעים תקופה של 12 חודש וללא הגבלה בכסף. פועל, כשהוא צריך לקבל את שכר-עבודתו, אינו נופל מבעל-הבית. עלינו לבחור, או שנתקן וניתן לבעל-הבית כפי שאנו בוטחים לפועל - ואז יהיה יותר אשמה - או שנתן לפועל כפי שאנו בוטחים לבעל-הבית. (פ. רונן: בעל-הבית היה מסכים לו היית מעלה את שכר-הדירה באותה מידה שהעלת את שכר-העבודה). ישנה בעלי-בתים שונים. בבתים חדשים מקבלים בזמן המעבר שכר-דירה די גבוה, ובמסדר המספחים מכילים חוקים כאלה שיממשו להם לקבל עוד יותר.

י. הפירוט:

החוק מבוסס על ההנחה שפועל מקבל את שכרו בכל שבוע או בכל חודש. בעל הבית, כהרבה מקרים, מקבל את התשלום אחר לשנה.

י. בר-יהודה:

אני מציג אלום הצעות: ההצעה הראשונה - לחוק את ההגבלה של שנה חדשים. אם הצעה זו לא תתקבל, מציג במקום מלטרנטיבי להעלות את הגבלת הזמן ל-12 חדשים.

הצעה שניה - במקום קביעת המסכמים בסכום כסף, דבר שאיננו גם לגבי בעלי הדירות - לקבוע מסכמים חדשי בלבד.

הצעה שלישית: להוסיף את המלים "פיצויי פיסורים באשכון זה" או "לרבות פיצויי פיסורים". אני מסכים כי זוהי בעיה ראשית ומסובכת. אבל אם אנו עומדים זאת לאשר שאנו קובעים בגול חדש - זה פחות טוב.

היו"ר מ. אנוני:

אני מודע שזה נושא חדש.

ד. בר-יהודה:

ישנן בעיות רבות אנוצעות להגנת העובד. לא כולן יכולות לבוא על פתרון במסגרת חוק זה. הפרקטיקה בתקלה בתורם של החמשה בין החוק שיצא בשנת 1936 ובין המציאות כיום. הסכום שנקבע בחוק נבע גם ממציאות השכר של אותה תקופה. על זכויות הפועל צריכה לעמוד הסתדרות הפועלים. הפועל אינו צריך לחכות שנה חדשים לעסוק בחוק זה אנוני להתאים את המסגרת למציאות החדשה. יש, למשל, בעיה של זיכוי מס קו"ח ממסכותו של העובד ומי-העברתו ללשכת המס. ישנן בעיות שונות. המטלה היא לפי צריך לתת זכות-קדימה מתוך כך גם ברמה לי שתקופה של 12 חדשים, זהו המסכמים. מסור לנו להבין: כי יכולה להיות תקופה יותר מרובה של פיגור בתשלום השכר.

אני מציג להסתפק בשתי הגבלות: לא יותר משנה חדש ולא יותר מ-150 ל"י לחודש.

רל.

ועדת החוקה, חוק זכרונות
18.3.53

חוק למימון פקודת פשיטת-הרבול
חוק למימון פקודת החברות.

ד. בר-דב-האי:

מין פקודת להשוות זאת עם שכר-הדירה.
לבעל-בית ולסוּעל תרופות שונות. אם אין
מסלטים לבעל-הבית שכר-דירה, הוא צריך להגיש תביעת פיננסי, ודבר זה
לוקח זמן. הפועל יכול להפסיק את עבודתו גם מין מסלטים לו שכרה, אם
הוא מפסיק לעבוד למרות שאין נוחים לו מסכורת, יש בזה ויתור
עצמי על שכר-אבודתו.
ההצעה המוצעת נראית לי כפתרון צודק
של הבעיה הזאת במסגרת המצומצמת הזאת.

ה' סדמוני:

לפי החוק שחוקקה ממשלת הפועלים באנגליה,
בשנת 1948, ההגבלה היא ל-4 חדשים ול-200

לירות-שטללינג.

היו"ר ס. אונג:

בקרר עם חברי חבר הכנסת בר-דב-האי:
מה יקרה במקרה שמעביד גובה את סך ההכנסה
במשכרן המסוייט שהוא חייב לשלם ושניתנת
ראינו מעביד אומץ? האם זה בכלל בחשבון המסוייט שהוא חייב לשלם ושניתנת
להם זכות קדימה?

ה' בר-גיב:

זה בכלל, וחוק כזה זוהי עבירה פלילית.

ה' גלס:

אורי סיקול בוסף ראינו כי יש צורך להכניס
לחוק הוראת-מעבר המגבילה את תחולתו רק
לבני אומץ מקרים של פשיטת-רבול, בזה ניתן או קבלת הנכסים שארי תחילת תוקפו
של חוק זה. בחוק האנגלי משנת 1948 ישנה אותה הוראה.

י. בר-יהודה:

כשאני מתייע למחוק את ההגבלה של ששה
חדשים, אני יוצא מהנחה כי מטעם ולא קורה
שהתקופה הזאת עולה על ששה חדשים. לכן מספיקה ההגבלה של הסכום.

הנחלט:

לדחות את ההצעה למחוק את הגבלת החדשים וכן
את ההצעה להאריך את התקופה ל-12 חדשים, ולהשאיר
את הגבלת הזמן על ששה חדשים.

הסתייגות לי. בר-יהודה: למחוק את ההגבלה של ששה
חדשים, ובאופן אלטרנטיבי, אם לא תתקבל הצעה זו,
לכתוב במקום זאת: 12 חדשים.

הסתייגות ע. איכילוב: למחוק את ההגבלה של ששה חדשים.

י. בר-יהודה:

אשר להגבלת הסכום, אני מוכן להסכים לגבול
חדשי, אבל אז יש להעמידו על 200 ל"י לחודש

פ. רונן:

אינני יודע מדוע דרוש הגבול החדשי. אין
מדובר פה רק על פועלים, כי אם גם על
מנהלים וכו' וכו'. אם, למשל, חייבים לפקיד מסכורת בעד 2 חדשים יחד
400 ל"י, אינני יודע מדוע לא לשלם לו את כל הסכום כל עוד אין זה עובר
את המאכסימום.

ב. שרי:

פועל יכול לעבוד גם באחוזים, ואז אין זה
לפי סודר חדשי.

רל.

ועדת חוקה, חוק ופיקוח

18.3.53

חוק לתיקון פקודת החברות

חוק לתיקון פקודת פשיטת-הרגל.

הוחלט: לקבוע גם מאכסימום חדשי וגם מאכסימום כולל. המאכסימום החדשי יהיה בגבול 150 ל"י, והכולל - עד 900 ל"י.

הסתייגות לע. איכילוב: לקבוע רק את המאכסימום הכולל: עד 900 ל"י.
הסתייגות לי. בר-יהודה: המאכסימום החדשי יהיה 200 ל"י.

מאחר שהמאכסימום החדשי שנתקבל כפול מספר החדשים שקבענו שווה למאכסימום הכולל, אין צורך לכתוב זאת.

י. שפירא:

צורך לכתוב זאת.

הוחלט: לקבל את ההצעה להסתפק בקביעת מאכסימום אחד.

אני מוכן לקבל את הצעת חבר הכנסת בר-יהודה בנוגע לפיצויים, בתיקון זה: הסכום שנקבע יכולך פיצויים, אבל תיקבע עדיפות בתוך 900 הל"י האלה לשכר-העבודה.

י. שפירא:

יכולך פיצויים, אבל תיקבע עדיפות בתוך 900 הל"י האלה לשכר-העבודה.

בצורה זאת זה נושא חדש.

י. בר-יהודה:

מצב המפורט יכול להיות גרוע מאלה שאינם מקבלים שכר עבודה במסך חדש-חדשיים. אך מציע שלא להיכנס לבעיה הזאת.

ז. ורהפטיג:

מאחר שזה מהווה נושא חדש, אני מציע שלא להיכנס לבעיה הזאת.

אני חושב שההצעה הזאת היא נושא חדש. אם מציעיה יעמדו על כך, נצטרך להעביר את הדבר

היו"ר מ. אונא:

לוועדת הכנסת.

אני סוותר על הצעתי.

י. בר-יהודה:

הוחלט: לקבל את הצעת התיקון של ה' גלס האומרת כי תחולת החוק רק לגבי אותם מקרים בהם ניתן צו קבלת נכסים לאחר תחילת תקפו של החוק.

3. סדר עבודת הוועדה בפגרת הפסח.

כדי לגמור את חוק הכנסת, אני מציע לקיים את ישיבות הוועדה בפגרת הפסח: ביום 21 באפריל אח"צ, ולסחרתו ביום 22 באפריל בבוקר, בתל-אביב.

היו"ר מ. אונא:

באפריל אח"צ, ולסחרתו ביום 22 באפריל בבוקר, בתל-אביב.

בסו-כן אברר את האפשרות לקיים בזמן הפגרה את הביקור בבתי-הדין הרבניים, עליו החלטנו בסעת הדיון על בתי-הדין הרבניים.

אני מציע שהוועדה תערוך ביקור בבתי-הסוהר. זה דרוש גם לסם הדיון הבקיים אח"כ על דיני

ר. טרי:

עונשין.

רל

ועדת החוקה, חוק ומשפט
18.3.53
סדר עם דת הוועדה בגדרת הפסח

י. ספירא:
גם אני מציע ביקור בבתי-הסוהר. הייתי רוצה
לבטוח האסיר ייערך ביקורנו בלי ידעה למטרע.
אין יום טעם לביקור שיודעים עליו. צריך להיות הסדר בענין זה עם
המסורה, שתוציא תעודה לחברי הכנסת שירצו לבקר.

י. בר-רב-האי: התעודה צריכה להיות קולקטיבית.

ד. שרי:
אני מרצה לעצמי לחלוק על ההצעה הזאת. אין אסנו
רביזורים. מר המסורה צריך לסדר את ביקורנו.

ד. בר-רב-האי:
אני מתנגד לצורה זו של ביקור. אין אנוחנו ועדת
חקירה. אני חושב זאת לתקדים מסוכן מאד. זהו
הקניית זכויות לוועדת הכנסת, שאינן לה. אם רוצים בביקור בבתי-הסוהר,
צריך להודיע על כך לשר המסורה, והוא יקבע את היום.

הינ"ר ט. אונא:
הייתי רוצה להתייעץ בענין זה עם נשיאות הכנסת
ועם מר המסורה.

י. בר-רב-האי:
להתייעץ על כך אפילו רק במקרה שהוועדה תודיע לשר
שהיא מעונינת בצורה זו של ביקור, והוא יסרב. כי
אז התעורר השאלה הקונסטטוציונית אם יכולים לעשות זאת או לאו, ועל כך
צריך לחתיעץ. עכשיו, לפני שהחלטנו, אין על מה להתייעץ. עדין אין מציעים
לתבוע זאת. ההצעה היא להציע לשר את צורת הביקור הזאת. אם השר לא יסכים
לכך, אז התעורר השאלה. אני מציע, על כן, שהוועדה תחליט אם זה יאה לה
או לא.

ד. שרי:
את התאליט יכול לפתוח רק מנהל בית-הסוהר. מה
בעיה, למשל, אם כשנבוא לא יהיה מנהל בית-הסוהר
במקום?

ד. בר-רב-האי:
אני מציע שנחליט לוי: הוועדה תחליטה לבקר בבתי-
סוהר ולהתקשר בקשר עם כך עם מר המסורה.

י. ספירא:
אני מציע שהוועדה תחליט כך: הוועדה תדג לקבל
תעודה קולקטיבית לחברי הוועדה, על מנת שתוכל
לבקר בבתי-הסוהר בכל שעה שתראה.

הינ"ר ט. אונא:
הייתי רוצה להתייעץ עם נשיאות הכנסת בענין זה. אינני
רוצה ליחור תקדים. אני רוצה לפני כן לקבוע מהי
דעת הוועדה בענין זה.

ה צ ב ע ה

בעד נוסח ההחלטה על ד. בר-רב-האי - 2.
ד. שרי - רוב.

הינ"ר ט. אונא:
התייעץ בקשר עם כן, ואודיע לחברי הוועדהמה נוכל
לעשות בענין זה.

4. חוק המועצות להתיישבות חקלאית.

א. סעיף 1.

י. בר-יהודה: בהגדרת "גוף התיישבותי ארצי", אני מציע לנסח זאת כך: "גוף המאגד ישובים ומארגן בני אדם בהתיישבות חקלאית".

לדעתי אין לשר החקלאות מה למיד. האם שר החקלאות צריך למייד, למשל, את "ארגון המושבים"? כאשר ארגון המושבים ימנה, יבדוק אם הוא מארגן או אינו מארגן ישובים.

ע. אסף: לו עסקנו בחוק קבוע, המגדיר מה זה מוסד התיישבותי, הייתי מסכים כי אין הגדרה זו מספיקה. אם הגוף מארגן ישובים ואם שר החקלאות הכיר בו, זה מספיק לצורך החק, הזה.

לשאלת אישורו של שר החקלאות. יכול להיות שקרה שיבוא גוף וימסר שהוא מארגן ישובים, והוא מארגן בסך הכל קבוצה אחת. סוכרחה להיות ביקורת. מישהו צריך להכיר בגופים האלה. הרי אנחנו עוסקים גם ביישום חקלאיים שאינם מסונפים לשום גוף. יבוא גוף חקלאי כזה ויגיד: אני גוף התיישבותי ארצי, ויתקטלצטמו את הזכות הזאת. סוכרחה להיות ביקורת.

ה' ויינס: נוסף על דברי חבר הכנסת אסף אני רואה להוסיף שזה בא להקל על גופים אלה באמת גופים כאלה. זה לא נכתוב זאת בחוק, זה יקשה מאוד על גופים להוכיח זאת. זה גם יפתח פתח לבצע ים.

י. בר-יהודה: אמיר לכתוב זאת מוספת.

ה' ויינס: זה יהיה עוד יותר ברוע. לפי הנוסח הזה, מספיק שהגוף יוכיח את הדבר לשר החקלאות. אם נכתוב זאת מוספת, צריך יהיה לקבל הסכמת הכנסת.

י. בר-יהודה: אינני רוצה להיאמר את הדבר בידי אלו אחר.

הנחלט: לא לקבל את הצעותיו של חבר הכנסת י. בר-יהודה. הטתיגות לי. בר-יהודה - להצעותיו.

י. בר-יהודה: בהגדרת "ישוב חקלאי" אני מציע לקבל את הצעת ה' איכר ולהוסיף: "ישוב, כולל הרחבת ישוב קיים".

ה' ויינס: לא כאן מקומו לתוספת הזאת.

ה. בר-יהודה: אני מציע להוסיף הגדרה נוספת המוסרת: "מועמד להתיישבות חקלאית פירושו אדם שהתיישב בישוב חקלאי, כולל הרחבת ישוב קיים, וטרם חתם חוזה עם המוסד התיישבתי".

ה' ויינס: לצדכי החוק הזה מועמד הוא אדם שהתיישב בישוב חקלאי.

ל.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
18.3.53
חוק המועצות להתיישבות חקלאית.

- הוחלט: 1. הגדרת "ישוב חקלאי" תנוסח כך שתכלול את הצעת ה' איכר בנוגע להרחבת ישוב.
2. לא לקבל את הצעת י. בר-יהודה בקשר להגדרת מועמד להתיישבות חקלאית.
הסתייגות לי. בר-יהודה.

סעיף 2.

י. בר-יהודה: אני מציע במקום שלוש שנים - שנתיים.

הוחלט: לא לקבל את הצעת י. בר-יהודה.
הסתייגות לי. בר-יהודה וע. איכילוב.

סעיף 3.

י. בר-יהודה: האם ברור, כטאוסריט שמינוי הוא כללי או ספוייג, מזה חל על הסמכויות גם כן?

ה' ויינס: כן.

י. בר-יהודה: אולי היו"ר יאמר זאת בפליאת הכנסת.

היו"ר ט. אונא: אני מסכים.

הוחלט: לקבל את הסעיף ללא שינוי.

סעיף 4.

י. בר-יהודה: בסעיף-קטן (א) (3) אני מציע לכתוב במקום "אלא" - "אולם".

ה' ויינס: כאן המקום להוסיף אחרי הטלים "גף זה ייבדל מן ה"א" את הטלים "או מסונף אליו".

י. בר-יהודה: אולי טוב לכתוב "אם היה מאורגן או מסונף---".

ה' ויינס: אברר מהו הנוסח הסתמי.

- הוחלט: 1. לקבל את הצעת י. בר-יהודה לכתוב "אולם" במקום "אלא" בסעיף 4 (א) (3).
2. לקבל את הצעת ה' ויינס להוסיף את הטלים "א" מסונף אליו". הנוסח הסדויק יובא בישיבה הבאה.

ה' ויינס: גם בסעיף-קטן (ב) צריך להוסיף את הטלים "או מסונף אליו".

י. בר-יהודה: לסעיף-קטן (ב): אם היה הישוב מאורגן בגוף מיישבותי, לא שר החקלאות אלא הגוף ההתיישבתי צריך לקבוע זאת.

רל.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
18.3.53
חוק הטוענים להתליבות חקלאית.

דרשו כי אחד מחברי הוועדה יהיה אילן כזה, שתוך הנהגה יהיו יודע את הבעיות. אין זה צריך להיות דוקא

ה' ויינס:

טאוחו גוף.

בוועדת המטה נאסר לנו כי אם המאסטרוף למי, יהיה האיש הזה טאוחו גוף; אם לאו - טאוחה הסתדחת

י. בר-יהודה:

חקלאית.

אם זאת היתה הכוונה צריך לבסס את הסעיף אחרת, ולאסר: כל ענין כזה יובא בפני ועדת כירור, שאחד מחבריה יתסנה שתוך רשימה של אותו גוף אם הוא מסונף, ואם אינו מסונף - כפי שהצע בנוסח שלפנינו.

ה' ויינס:

הוחלט: בטקום סעיף-קטן (ב) יובא לימינה הבאה נוסח האומר כי כל ענין כזה יובא בפני ועדת כירור שאחד מחבריה יתסנה שתוך רשימה של אותו גוף אם הוא מסונף, ואם אינו מסונף - כפי שהוצע בנוסח שלפנינו.

לסעיף-קטן (ג): לאחר שהתרה פעם אחת, צריך להגיד התראה שניה, וחודש לאחר זא אפשר להגיש

ע. איכילוב:

תביעה.

אני מציע להסתפק בהתראה אחת. לא אתנגד לכך שבטקום חודש נאסר חדשיים.

ע. אסר:

הוחלט: תהיה רק התראה אחת, ובטקום חודש יינתן זמן של חדשיים.

סעיף 5.

ה' איכר ביקש שיהיה כתוב בפורט שאר להרחיק לא רק מהליוב אלא מכל מבנה ברכו וכו'.

י. בר-יהודה:

דבר זה צריך להיקבע בסעיף הקובע את תוצאת החלטה כזאת.

ה' ויינס:

סעיף 6(א).

בסעיף זה עורר ה' איכר את הבעיה של מי שנכנס בלי רשות. ה' רימלט עורר את השאלה של הטלה "כדין".

היו"ר ס. אונג:

חבר הכנסת רימלט עורר גם את השאלה ל"איומים בטעמי אלימות".

י. בר-יהודה:

הדבר שעושה את הטלים "איומים בטעמי אלימות" לפחות מעורפלות הוא הרישא של הסעיף: "נו הג להפר את ילום החברה". אין זה סתם איום.

ה' ויינס:

בסעיף-מזנה (2) אני מציע להציב בקודה אחרי הטלים "לצורך התליבות" ולסחוק את היתר. הנוסח הזה מסלה לרעה את התליבות האלה כלפי מתליבים אחרים. אם הוא רוצה להסתמך בטקטור לעבודת-חוץ, מדוע הדבר הזה טותר לקיבוצים אחרים?

ע. איכילוב:

הכוונה אינה לשימוש נוסף על השימוש לצורך התיישבותו, אלא לשימוש במקום השימוש לצורך

י. בר-יהודה:

התיישבותו.

אם כן, אני מציע להסאיר את הסעיף הזה כפי שהוא, ולאמר במקום אחד כי הפיסקה הזאת לא תחול במקרה שהוא מסתמס בהם נוסף לצרכי התיישבותו גם למטרות אחרות.

ה' ויינס:

הוחלט: הכוונה צוינה על-ידי בר-יהודה בפיסקה (3) מבוסס על-ידי נציגי משרד המשפטים ותובא לישיבה הבאה.

אני מציע למחוק את פיסקה (3) ולכתוב במקום זאת הגדרה סמוכנה יהיה רק ה"ירותים במקום.

ע. איכילוב:

אני מוכן לקבל כל נוסח ביחס להסתמסות ממילוי ה"ירותים והחובות המוטלות על המתישב,

י. בר-יהודה:

בתנאי שזה לא יכלול עניני כספים.

יש הכרח בסעיף הזה רק במקרה שאין חוזה מוקדם או הסכם. בכל אופן, כסמוסיפים את המלה "כדין", אין זה לרעת המתישב אלא לטובתו. צריך להוכיח כי היה ליטוב זכות לחייב את המתישב בדבר הזה, שעליו הם תובעים את הרחקתו.

ה' ויינס:

אני מסכים לחוק זה רק מפני שאני מעוניין למנוע שתי תקלות: סמתישב שהוצאו עליו כספים לא יזניח את הקרקע או יסתמס בה לרעה; סמתישב לא יפר את החדר על-ידי מעסי אלימות. שאר הדברים נובעים למלחמה הכללית של בחברה בארץ, ואין כל ענין לחוק זה יפתור את הבעיות האלה. מסוים כך אצי מציע למחוק את פיסקה (3).

ע. איכילוב:

אני מתנגד לכך שניתן רשות ליטוב חקלאי לקבל החלטות כאלה בטעה שאין לו תקנון. דבר זה פותח פתח לכל מיני דברים. כסאין תקנון אי-אפשר להבטיח שהחלטה שתקבל תהיה צודקת. כדי שתהיה ליטוב זכות מוסרית להטיל מרותו על חבריו, צריך להיות תקנון. אינני אומר כי תקנון זה צריך להיות דוקא תקנון של אגודה קואופרטיבית, אבל צריך להיות איזה שהוא כתב שאדם חותם עליו כשהוא נכנס לכפר וגו' הוא מכיר במרות הציבור באותו הכפר.

י. קליינבוך:

לסם כך יטנם שלוסה חייגים: המייג הראטון: הדבר טובא לוועדה. מייג טני: הגוף ההתיישבותי אינו יכול להגיש תביעה בעצמו; הדבר צריך להיעשות באיטור גוף התיישבותי ארצי או באיטור מוסד מיישב. דבר זה אומר כי תהיה ביקורת ציבורית. המייג השלישי הוא בהוספת המלה "כדין". כוונת המלה "כדין" היא שדבר זה ייעשה על פי כללים בהוגים.

ע. אמר:

מאחר שיש ספק, מדוע לא להבהיר זאת?

הינו"ר ס. אונא:

אני מציע להסאיר את הבעיה פתוחה עד לישיבה הבאה.

י. בר-יהודה:

הוחלט: לקבל את הצעת י. בר-יהודה להחליט בענין זה בישיבה הבאה.